

ningen, der har en samlet ramme på 60 mio. kr., løber til og med 2003 som en del af handleplanen for hjemløse, der er gennemført i samarbejde med by- og boligministeren.

Når vi taler om at forbeholde et antal boliger for de svageste grupper, er det også vigtigt at være opmærksom på, at beslutningen om, hvor mange og hvilke type boliger der skal etableres, er lagt ud til den enkelte kommune eller til amtskommunen. Decentralisering bygger på, at det er den enkelte kommune, der er bedst til at vurdere størrelsen og også sammensætningen af kommunens boligmasse og omfanget af de lokale boligsociale problemer. Jeg mener ikke, at mere permanent mærkning af et antal boliger ville være den rigtige løsning, for der er jo også tale om, at det er mennesker med meget forskellige forudsætninger og behov.

Jeg synes også, der er grund til at nævne, at regeringen og satspuljepartierne i perioden 2001-2004 har afsat 112 mio. kr. til at forbedre boligforholdene og til at understøtte aktiviteter til yngre fysisk handicappede. Hertil kommer Byudvalgets mange initiativer, der har skabt gode rammer for et bedre hverdagsliv i boligområdet, også for de svageste grupper.

Jeg skal også nævne, at By- og Boligministeriet og Socialministeriet som en del af Byudvalgets arbejde har afsat 70 mio. kr. i årene 2002-2005 til udvikling af et antal modelområder. Disse områder er kendetegnet ved, at indsatsen bygger på lokale forpligtende partnerskaber, og det er formålet at videreudvikle modellen for den helhedsorienterede tilgang til løsning af de store boligsociale problemer, der bl.a. kommer til udtryk i kvarterløstprojekterne.

Jeg vil gerne give forslagsstillerne medhold i, at det ikke er rimeligt, at mennesker med sindslidelser og misbrug ikke kan udskrives fra behandlingstilbud og herberg, fordi der ikke findes botilbud til dem. Det er også derfor, vi har taget initiativerne og kommer med flere. Vi er på vej, men det betyder bl.a., at der også skal ressourcer til.

Vi har afsat midler til udvikling af nye former for botilbud til de udsatte grupper, senest med botilbudspuljen for sindslidende fra 1996 og igen med psykiatriaftalen for årene 2000-2002. Samlet set er der afsat 650 mio. kr., primært til nye botilbud til sindslidende, og hertil kommer den amtslige og amtskommunale medfinansiering, så der siden 1996 på landsplan er brugt over 1 mia. kr. til nye botilbud til sindslidende.

Når det er sagt, skal vi samtidig være opmærksomme på, at flere særligt indrettede botilbud måske ikke er den eneste løsning på problemet. Jeg tror, det er vigtigt, at vi anskuer også denne sag fra flere vinkler.

Dagsordenen fra 1992 er således blevet fulgt op med mange forskellige initiativer. Det drejer sig både om at sikre flere og varierede boformer og støtteordninger og at skabe andre tilbud, som er af betydning for de svageste grupper.

I beslutningsforslaget stilles der også krav om, at regeringen tager initiativ til at udarbejde et program for at forbedre standarden på forsorgshjemmene og herbergerne. Også her er der heldigvis sket noget. I juni 2000 indgik regeringen en aftale med de kommunale parter om en handleplan for hjemløse, der dels indeholder centrale initiativer, dels lokale initiativer, der finansieres af hjemløsepuljen, hvor der jo også som et led er aftalt lokal medfinansiering. Jeg tror, det er bekendt for de fleste, at vi med hjemløsepuljen har afsat 200 mio. kr., og også her har SF været med til at sørge for finansieringen.

I hjemløsepuljen har vi seks højt prioriterede områder: For det første er der bostøtte. Vi ved, at nogle beboere på forsorgshjemmene er i stand til at flytte til en anden og mere varig bolig, men det kræver en betydelig social støtte i udflytningssituationen.

Det andet, vi lægger vægt på, er akuttillbudene. Der er, i hvert fald i en overgangsperiode, behov for, at der er flere fleksible døgntilbud i form af overnatningspladser, natvarmestuer osv. Målsætningen er selvfølgelig, at ingen må afvises på grund af pladmangel.

Så er der de boligløse narkoprostituerede, som også skal have særlig bevågenhed; der er sygeplejetilbudene, som er vigtige, også for de hjemløse, og så er der det, som vi også nu kan se er i gang. Jeg så forleden aften i tv et positivt indslag om alternative plejehjem for mennesker, som har levet et hårdt liv gennem mange år.

Endelig er der de yngre hjemløse, hvis antal vi også kan se er stigende. Det er bekymrende, og det skal der tages fat på.

For at sætte yderligere gang i arbejdet har regeringen, igen i et godt samarbejde med satspuljepartierne, givet yderligere tilskyndelse til kommunerne til at benytte sig af de midler, der ligger i hjemløsepuljen, så finansieringen fra at være 50/50, altså 50 pct. fra statens side og 50 pct. fra kommunernes side, bliver ændret. Nu har vi sikret, at resten af året betaler staten 75 pct. af udgifterne og kommunerne eller andre,